

ADRES:
Ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUSTY:

1. Narodzenie św.
Jana Chrzciciela
24 czerwca
2. Michała Archanioła
29 września

MSZE ŚWIĘTE:

Dni powszednie
7.00 i 17.00
Niedziele i święta
8.00 10.30 12.00 17.00
święta „zniesione”
7.00 9.00 17.00

**ADORACJA
NAJSWIĘTSZEGO
SAKRAMENTU:**

poniedz. - piątek
7.30 - 16.30 w kaplicy
Św. Franciszka

**SAKRAMENT
POJEDNANIA:**

p-szy piątek 15.00-17.00
piątki 16.00-17.00
i przed każdą Mszą św.

NABOŻEŃSTWA:

- NOWENNA DO MB
NIEUSTAJĄCEJ
POMOCY
środa godz. 17.00

**- DO MIŁOSIERDZIA
BOŻEGO**

Powiedz.-piątek g.15.00

**- DO NIEPOK. SERCA
NM P p-sza sobota g 6.30**

**- DO ŚW. FRANCISZKA
z Asyżu 2-ga sobota g.6.30**

**- KU CZCI ŚW. JP II
Z UCZCZENIEM
RELIKWI**

16 dzień m-ca godz.17.00

- KU CZCI ŚW. o. PIO

23 dzień m-ca. godz. 17.00

GODZINA ŚWIĘTA-1syz

Czwartek m-ca g.21.00

**MSZA ŚW.Z MODL O.
UZDROWIENIE-ostatni**

piątek m-ca godz.17.00

**KANCELARIA
PARAFIALNA
CZYNNA**

15.30 - 16.30
poniedziałek, środa, piątek
Tel.896453960

Redakcja gazetki zaprasza
chętnych do współpracy.
Kontakt z księdzem
proboszczem.

**Za złożone
dobrowolne ofiary:
BÓG ZAPŁAĆ**

Nawiedzenie figury Św. Michała Archanioła w parafii w Lubawie

PAPIESKIE INTENCJE APOSTOLSTWA MODLITWY

Misja świeckich w Kościele. Módlmy się, aby wierni świeccy, a szczególnie kobiety na mocy chrztu w większym stopniu byli włączani w podejmowanie odpowiedzialności za Kościół.

RUCHY I

STOWARZYSZENIA:

1.SŁUŻBA LITURGICZNA

2. SCHOLA PARAFIALNA

**3. ODNOWA W DUCHU
ŚWIĘTYM**

- środa godz.18.00

**4. GRUPA
MŁODZIEŻOWA
„PRZYJACIELE JEZUSA”**

- piątek godz. 18.00

**5. WSPÓLNOTA
ŻYWEGO RÓŻAŃCA**

Lubawa, Tuszewo

i Fijewo - pierwszy

wtorek m-ca po

Mszy św. o g. 17.00,

Mortęgi -ostatni

czwartek m-ca po

Mszy św. o g.18.00

**6. RODZINY
NAZARETAŃSKIE**

- środa po

Mszy św. o g. 17.00

**7. FRANCIUSZKAŃSKI
ZAKON ŚWIECKICH**

-niedziela o godz. 18.00

W NASZEJ WSPÓLNOTY PARAFIALNEJ

1. CHRZTY

Odbywają się w ostatnią sobotę miesiąca na Mszy Św. o
godz.17.00.

Wymagane dokumenty:

akt urodzenia dziecka oraz zaświadczenia rodziców chrzestnych,
że są wierzący i praktykujący. Rodzicami chrzestnymi mogą być
osoby bierzmowane, żyjące w związkach sakramentalnych.

1. Robert Szczepański 5 IX
2. Liliana Trojanowska 5 IX
3. Nela Chamera – 11 IX
4. Marcelina Sosnowska – 12 IX
5. Klara Maria Grosanc – 19 IX
6. Sabina Królikowska 26 IX
7. Oskar Wiśniewski – 26 IX
8. Kornelia Szulc – 27 IX
9. Klara Pokojka 27 IX

2. ŚLUBY – zapowiedzi na tablicy ogłoszeń przy kościele.

1. Mateusz Moryson i Magdalena Cieczko – 5 IX

3. POGRZEBY

1. Ryszard Obuchowski - 5 IX
2. Stefania Ossowska – 11 IX
3. Tadeusz Barczewski – 15 IX
4. Władysława Markowicz – 21 IX

Dobry Jezu, a nasz Panie, daj Im wieczne spoczywanie

Głos Św. Jana Chrzciciela –Pismo parafialne redaguje zespół pod redakcją ks. Proboszcza (tel.507 143 682).
Parafia Św. Jana Chrzciciela i Św. Michała Archanioła 14 -260 Lubawa ul. Kupnera 22
konto bankowe: Bank Spółdzielczy w Lubawie 55 8832 0001 1001 0000 2987 0001

GŁOS

NR 149 październik 2020

ŚW. JANA CHRZCICIELA

PARAFIA ŚW. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA
ARCHANIOŁA

14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22

Pokochaj Różaniec

Tak bardzo pragnę, aby każda moja Siostra i każdy mój Brat żyjący na ziemi lubawskiej pokochał modlitwę różańcową. Wiem i Panu dziękuję za to, że wielu towarzyszy ona każdego dnia. Żyjemy w trudnych czasach, często to sobie powtarzamy i bynajmniej nie po to, aby się przestraszyć i załamywać, ale dlatego aby wziąć się w garść, i nie dać się złu i złemu zwyciężyć. Dlatego Różaniec! – wielki dar i obrona!

W jednym ze snów ksiądz Bosko jest wyprowadzony przez Przewodniczkę na łąkę, na której widzi grubego, długiego na osiem metrów węża. Chce uciekać, lecz Przewodniczka powstrzymuje go i zachęca do walki. Razem biorą sznur, rozciągają go nad karkiem potwora, uderzają, a potem zawiązują na szyi gada pętlę. Wąż się rzuca, uderza cielskiem o ziemię, aż jego ciało zaczyna rozrywać się na strzępy. Przewodniczka zwią sznur i chowa do skrzynki. Po otwarciu skrzynki widać, że sznur ułożył się w słowa Zdrowaś Maryjo. W tej chwili Przewodniczka wyjaśnia: Wąż przedstawia demona, a sznur modlitwę Zdrowaś Maryjo, a raczej różaniec, który stanowi kontynuację Zdrowaś. Nim można pokonać, zwyciężyć i zniszczyć wszystkie piekielne demony.

Weźmy do ręki Różaniec w październiku w naszej świątyni i w naszych domach!

Ks. Marcin Staniszewski, proboszcz

**MODLITWA RÓŻAŃCOWA: godz. 06.30 w Kaplicy św. Franciszka / od poniedziałku do soboty /
godz. 16.30 w kościele parafialnym - /od niedzieli do soboty /
(w środę – dziesiątka różańca w łączności z nowenną do MB Nieustającej Pomocy)**

c.d. To właśnie do Niej najchętniej zaczynamy się modlić, kiedy nie możemy sobie poradzić nawet z samym sobą. W Jej pomoc i wstawiennictwo wierzymy, do Niej się uciekamy, kiedy nas wszystko zawodzi, kiedy nie widać wyjścia z beznadziejnej sytuacji. W Nią wierzy nawet taki, który w nic nie wierzy, od wieków nie słyszano, aby kto uciekając się do Niej nie został wysłuchany. Dziś, kiedy coraz trudniej nam się modlić, kiedy nie łatwo się żyje, kiedy wciąż zagonieni nie możemy się zdobyć na regularną modlitwę, potrzeba nam bardziej, niż kiedykolwiek Jej obecności, Jej wstawiennictwa. Potrzeba nam tej świadomości, że mamy Matkę, która wszystko rozumie, która kocha każdego i do której możemy się zwrócić o pomoc w każdej chwili.

MATKA

To najwcześniej poznane przez każdego człowieka słowo zawiera najgłębszą i najbardziej uniwersalną treść. Jest ono najbliższe wszelkiej istocie ludzkiej i wypowiedziane w najtrudniejszych momentach życia niesie nadzieję, mobilizuje i dodaje sił. Nawet Bóg przychodząc na tę ziemię chciał mieć Matkę i bardzo jej potrzebował. Kiedy wszyscy opuścili Jezusa, Ona, Matka, stała wiernie pod Jego krzyżem. Przed śmiercią Jezus Ją właśnie dał ludziom, gdyż wiedział, że każdemu najbardziej potrzebna jest Matka, która będzie wiernie stać pod krzyżem swojego dziecka. Maryja też od samego początku roztoczyła swą matczyną opiekę na Apostołów i wszystkie dzieci Boże. Czujemy Jej obecność i matczyną troskę zwłaszcza w chwilach trudnych, w osamotnieniu, w bezradności. c.d. obok.

LITURGIA SŁOWA

01X- czwartek, św. Teresy od Dzieciątka

Jezus, doktor Kościoła Hi19,21-27;Ps27;Łk10,1-12

02X- piątek, Świętych Aniołów Stróżów Wj23,20-23;Ps91;Mt18,1-5.10

04X- XXVII Niedziela Zwykła, św.

Franciszka z Asyżu Iz5,1-7;Ps80;Flp4,6-9;Mt21,33-43

05X- poniedziałek, św. Faustyny

Kowalskiej, dziewicy Ga1,6-12;Ps111;Łk10,25-37

07X- środa, NMP Różańcowej Ga2,1-2.7-14;Ps117;Łk11,1-4

11X- XXVIII Niedziela Zwykła Iz25,6-10a;Ps23;Flp4,12-14.19-20;Mt22,1-14

18X- XXIX Niedziela Zwykła, Dzień Misyjny, Iz451.4-6;Ps96;1Tes1,1-5b;Mt22,15-21

22X- czwartek, św. Jana Pawła II, wspomnienie Ef3,14-21;Ps33;Łk12,49-53

25X- XXX Niedziela Zwykła, rocznica poświęcenia własnego kościoła, uroczystość (w kościołach, w których data poświęcenia jest nieznaną), przejście na czas zimowy Wj22,20-26;Ps18;1Tes5c-10;Mt22,34-40

28X- środa, Świętych Apostołów Szymona i Judy Tadeusza, święto Ef2,19-22;Ps19;Łk6,12-19

SŁOWO NA NIEDZIELE

/rozważania ks. M. Krawiec SSP/.

04X- Mt21,33-43 Nasze życie nie należy do nas, ale do Boga. Podobnie jak winnica w Ewangelii. To Bóg ją zbudował z jak najlepszych materiałów, zaopatrzył w niezbędne elementy, dopiero potem ją wydzierżawił, aby była środkiem do wyrobu wybornego wina. Podobnie jest z nami. Z pomocą łaski mamy pracować nad naszymi talentami, darami, kształtować swój charakter, pamiętając, że Bóg kiedyś się upomni o owoce naszych zmagania.

11X- Mt22,1-14 Jakże wiele Bóg nam dał! Już wszystko przygotował, aby uczynić nas szczęśliwymi. A my tak często lekceważymy Jego dary i zaproszenia poprzez błahę wymówki. Czyż panna młoda może nie przyjść na wesele i na ucztę? Jezus jest oblubieńcem Kościoła i każdego człowieka. Kocha nas jak pan młody kocha swoją małżonkę. A my tak często gardzimy tą miłością. Każda Eucharystia jest ucztą weselną. Jak ja odpowiadam na ten dar?

18X- Mt22,15-21 Bóg jest absolutną prawdą, prostotą i przejrzystością. W obliczu Boga nasze myśli są często

zagmatwane, przewrotne i przebiegłe. Jego słowo pozwala nam porządkować nasze poplątania. Cezarowi, czyli światu, władzy świeckiej, życiu materialnemu mamy oddać to, do czego się zobowiązujemy się jako obywatele. Bóg natomiast pragnie zobaczyć odcisnięty w naszej duszy obraz umiłowanego Syna. Bogu trzeba oddać to, co należy do Niego. To wszystko, co otrzymaliśmy od Niego w darze, czyli całe nasze życie i całą naszą osobę: nieśmiertelną duszę, umysł, uczuciowość, wolę, ciało. Oddać Jemu znaczy żyć nimi jak najpełniej, jak najlepiej realizując i rozwijając Jego dar dla dobra własnego i innych.

25X- Mt2234-40 Izraelici oprócz dziesięciu przykazań otrzymanych od Boga w ramach ich tradycji, mieli sześćset trzydzieści innych przepisów, które czyniły ich życie bardzo uciążliwym. Stąd też częste pytania, które z przykazań są ważniejsze. Uczonemu w Prawu Jezus odpowiada, że najważniejsza jest miłość. Najpierw miłość do Boga, a następnie wynikająca z niej miłość do bliźnich. Miłość, która według Pisma wyraża się kochaniem całym sercem, ze wszystkich sił. A Jezus dodaje także - całym swoim umysłem. Bo wszystko w człowieku zaczyna się od myśli.

KATECHEZA

ŚW. JANA PAWŁA II

CIAŁO –DUCH. „Ciało do czego innego dąży niż duch, a duch do czego innego, niż ciało” (Ga5,17) - te słowa św. Pawła z Listu do Galatów, na których zakończyliśmy ostatnie rozważania na temat właściwego znaczenia czystości wypadnie nam dzisiaj przemyśleć. Paweł ma na myśli owo napięcie, które istnieje w człowieku, wewnątrz człowieka, właśnie w jego sercu. Nie chodzi z pewnością tylko o ciało (materię) i ducha(duszę), jako dwie istotowo różne substancje (elementy), współkonstituujące sam byt człowieka od „początku”. Chodzi natomiast o ten układ sił, jaki wytworzył się w człowieku, wraz z grzechem (pierworodnym) i który jest udziałem każdego człowieka „historycznego”. W tym układzie ciało przeciwstawia się duchowi wewnątrz człowieka i łatwo bierze nad nim górę. Przewaga ciała według terminologii Pawłowej, zdaje się mówić prawie o tym samym, co trojaka pożydlivość wedle terminologii Janowej – ta pożydlivość,

która jest ze świata. Ciało w języku Listów Pawła, oznacza nie tylko człowieka zewnętrznego, ale również człowieka wewnątrznie poddanego światu, niejako zamkniętego w obrębie tych tylko wartości, jakie z niego się rodzą i celów jakie on sam zdolny jest narzucić człowiekowi. Są to więc wartości, na które podatne jest właśnie ciało. W ten sposób język Pawła zdaje się nawiązywać do głównych treści Jana, obu zaś wskazują na to, o czym mówią liczne słowa w języku współczesnej antropologii i etyki, choćby takie jak np. sensualizm czy sekularyzm. Człowiek, który żyje według ciała, to człowiek podatny na to, co jest ze świata: człowiek zmysłów, człowiek trojakię pożydlivości, o czym świadczą jego uczynki, jak o tym za chwilę będzie jeszcze mowa. Taki właśnie człowiek żyje na przeciwnym biegunie w stosunku do tego, „czego chce Duch”. Duch Boży chce czego innego niż ciało i dąży do czego innego niż ciało już wewnątrz człowieka jako wewnętrzne źródło dążeń i działań człowieka, „tak że nie czynicie tego, czego chcecie” (Ga5,17). Paweł daje temu jeszcze pełniej wyraz w innym miejscu, gdy pisze o złu, które czyni, choć nie chce oraz o niemożliwości, a raczej o ograniczonej możliwości- czynienia dobra, które chce. (Rz7,19)Nie wchodząc w szczegółową egzegezę ego tekstu, możemy powiedzieć, że napięcie między ciałem a duchem jest naprzdód immanentne. Wyraża się ono jako przesilanie się dobra i zła w jego sercu. Owo pożydlivość o jakim mówi Chrystus w Kazaniu na Górze, chociaż jest aktem wewnętrznym, pozostaje z pewnością wedle języka Pawłowego przejawem życia według ciała. Daje ono zarazem sposobność ukazania tego, jak wewnątrz człowieka przesila się życie według ciała i życie według ducha – jak to drugie w obecnym stanie człowieka przy jego dziedzicznej grzeszności , samo z siebie okazuje swą słabość niewystarczalnosc i nie raz ulega

jeśli nie zostanie wewnątrznie wzmocnione ku spełnianiu tego, czego chce Duch. Możemy wnosić, że te słowa Pawła, które mówią o życiu według ciała i według ducha są równocześnie syntezą i skrótem myślowym i wedle tego klucza trzeba je rozumieć. Samo to przeciwstawienie życia według ciała i życia według Ducha znajdujemy Liście do Rzymian – i tam jest ono(podobnie jak w Liście do Galatów) umieszczone w kontekście Pawłowej nauki o usprawiedliwieniu przez wiarę, a więc z mocy samego Chrystusa działającego wewnątrz człowieka przez Ducha Świętego W takim kontekście Paweł doprowadza owo przeciwstawienie do ostatecznych konsekwencji, gdy pisze: „Ci bowiem, którzy żyją według ciała, dążą do tego, czego chce ciało; ci zaś, którzy żyją według Ducha – do tego, czego chce Duch. Dążność bowiem ciała prowadzi do śmierci, dążność zaś Ducha – do życia i pokoju. A to dlatego, że dążność ciała wroga jest Bogu, nie podporządkowuje się bowiem prawu Bożemu, ani nawet nie jest do tego zdolna. A ci, którzy żyją według ciała, Bogu podobać się nie mogą. Wy jednak nie żyjecie według ciała, lecz według Ducha, jeśli tylko Duch Boży w was mieszka. Jeżeli zaś kto nie ma Ducha Chrystusowego, ten do Niego nie należy. Jeżeli natomiast Chrystus w was mieszka, ciało wprawdzie podlega śmierci, ze względu na skutki grzechu, duch jednak posiada życie na skutek usprawiedliwienia(Rz8,5-10).Widać jakie w całym tym tekście Paweł roztacza horyzonty: sięga do „początku” – to znaczy w tym wypadku do pierwszego grzechu, który już był wyrazem życia według ciała, i który stworzył w człowieku dziedzictwo, czyli stałą skłonność takiego tylko życia wraz z dziedzictwem śmierci- i równocześnie sięga do nowego, ostatecznego zwycięstwa nad grzechem i śmiercią, którego znakiem i zapowiedzią jest zmartwychwstanie Chrystusa. „Ten, co wskrzesił Chrystusa Jezusa z martwych przywróci do życia wasze śmiertelne ciała mocą mieszkającego w was swego Ducha”(Rz8,11). Jednakże w takiej

zarazem eschatologicznej perspektywie uwydatnia autor równocześnie owo usprawiedliwienie w Chrystusie, które jest przeznaczone już dla człowieka historycznego, dla każdego człowieka w całym wczoraj, dziś i jutro, historia świata a zarazem historii zbawienia usprawiedliwienie, które jest istotne dla człowieka wewnętrznego przeznaczone właśnie dla tego serca , do którego odwoływał się Chrystus, mówiąc o czystości i nieczystości w znaczeniu moralnym. Usprawiedliwienie to nie jest wymiarem samej tylko Bożej ekonomii odkupienia i uświęcenia człowieka. Jest ono wedle Pawła autentyczną mocą działająca w człowieku – mocą która ujawnia się i potwierdza w jego uczynkach. Oto znów słowa z Listu do Galatów: „Jest zaś rzeczą wiadomą, jakie uczynki rodzą się z ciała: nieład, nieczystość, wyuzdanie, uprawianie bałwochwalstwa, czary, nienawiść, spór, zawiść, wzburzenie, niewłaściwa pogoń za zaszczytami, niezgoda, pijaństwo, zazdrość, rozłamy, hulanki i tym podobne”. „Owoce zaś Ducha jest miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie”. Życie według ciała przeciwstawia się nauce Pawłowej „życiu według Ducha” nie tylko wewnątrz człowieka, nie tylko w sercu. Znajduje ono jak widać szerokie i zróżnicowane pole uzewnętrznienia w uczynkach. W których uzewnętrznia się człowiek żyjący według ciała, z drugiej zaś strony mówi o owocach Ducha, to znaczy także o uczynkach, o sposobach postępowania, o cnotach, w których uzewnętrznia się człowiek żyjący według Ducha. O ile w pierwszym wypadku mamy do czynienia z człowiekiem pozostawionym owej trojakię pożydlivości, o której Jan mówi, iż jest ze świata, o tyle w wypadku drugim mamy do czynienia z tym, co poprzednio nazwaliśmy etosem Odkupienia. Teraz dopiero możemy w pełni wyjaśnić naturę i strukturę owego etosu. Wyraża się to i potwierdza poprzez to, co w człowieku w całym jego *operami* w uczynkach, w postępowaniu, jest owocem zwyciężenia trojakię pożydlivości ciała, oczu i pychy żywota(tego wszystkiego, o co można słusznie „oskarżać” serce ludzkie o co można systematycznie „podejrzewać” człowieka i jego wnętrze. Jeśli jednak

owo zwyciężenie w sferze etosu przejawia się i urzeczywistnia jako miłość, radość, pokój , cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie”, jak czytamy w Liście do Galatów, to za każdym z tych urzeczywistnień tych uczynków i zachowań, tych cnot moralnych stoi swoisty wybór, czyli wysiłek woli, owoc ducha ludzkiego i przejawiający się w wyborze dobra. Mówiąc językiem Pawła „duch [ludzki] pożydlivości przeciw „ciału” i okazuje się w tym swoim pożydlivości silniejszy od ciała i jego pożydlivości zrodzonych z troistej pożydlivości. Okazuje się zaś mocniejszy w tym zmaganiu pomiędzy dobrem a złem dzięki mocy Ducha Świętego, która działając wewnątrz ducha ludzkiego sprawia, że pożydlivość tego ducha owocuje dobrem. Są to więc nie tylko same uczynki człowieka, ile owoce, czyli skutki działania Ducha w człowieku. I dlatego Paweł mówi o „owocach Ducha” pisząc to słowo z wielkiej litery. Zanim wnikiemy w całą tę strukturę wnętrza ludzkiego przy pomocy wszystkich subtelnych rozróżnień, których dostarczy nowa teologia, zwłaszcza od czasów Tomasza z Akwinu, poprzestańmy na takim tylko biblijnym zarysie, który pozwala nam w stopniu podstawowym i wystarczającym rozumieć Pawłowe rozróżnienie i przeciwstawienie „ciała” i „ducha”. Zauważyliśmy, że wśród „owoców Ducha” Apostoł wymienia również „opanowanie.” Trzeba, abyśmy to zapamiętali, gdyż na dalszych etapach naszych rozważań wypadnie nam jeszcze do tego „opanowania” powrócić w sposób szczególny.

MÓWIĄ WIELCY

Różaniec jest mała Ewangelia, sprowadza na tych, którzy go odmawiają pokój obiecany w Ewangelii. / bł. Pius IX/

SŁOWO OJCA ŚW. FRANCISZKA

O błogosławiony Różańcu Maryi, słodki łańcuszku, który nas wiążesz z Bogiem w związku miłości, który jednoczysz nas z aniołami. Wieżo zbawienia przeciwko napaściom piekła! Najpewniejszy porcie dla rozbitków. Nie opuścimy Cię już nigdy.